

Arrest

nr. 201 902 van 29 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 januari 2018.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt onder andere vast dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk slachtoffer te zijn geweest van het door hem beweerde schietincident op 1 maart 2016. In zijn opeenvolgende verklaringen slopen immers een aantal merkwaardige elementen en tegenstrijdigheden betreffende dit schietincident en zijn ook verzoekers verklaringen aangaande zijn contacten met de politie naar aanleiding van dit schietincident tegenstrijdig. Voorts heeft verzoeker niet het minste begin van bewijs ter staving van het schietincident neergelegd. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat aangezien aan dit schietincident geen enkel geloof gehecht kan worden en dit schietincident het enige incident was dat in het kader van de bloedvete met de familie I. gebeurde, tevens de geloofwaardigheid van de door hem beweerde bloedvete met de familie I. danig wordt aangetast. Verder heeft verzoeker voor zijn komst naar België op geen enkele wijze een vraag tot bescherming gericht aan de autoriteiten van verschillende Europese landen waar hij heeft verbleven. Hij is vanuit Nederland en Duitsland zelfs vrijwillig naar Albanië teruggekeerd, waar hij naar eigen zeggen in levensgevaar zou verkeren. Dergelijk gedrag staat haaks op de ernst van deze door hem beweerde vrees om vermoord te worden door de familie I. Verder heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat zelfs al had hij zijn vrees voor de familie I. aannemelijk gemaakt, dan nog heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij voor de door u aangehaalde problemen met de familie I. geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het op zeer algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. De Raad merkt op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een Europees veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliel dit

te doen en talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd.

De commissaris-generaal heeft terecht het volgende vastgesteld hieromtrent: "Zo vroeg u, na de aankondiging van de bloedvete door de familie van O.(...) I.(...) kort nadat hij vermoord werd (CGVS 1, p. 15 en 17), geen asiel aan in Duitsland, alwaar u tot juli 2012 verbleef. Meer nog, u keerde zelfs op vrijwillige basis terug naar uw woonplaats in Albanië omdat u het er ondanks de bloedwraakdreiging toen veilig genoeg achtte (CGVS 1, p. 20). Dat u het veilig genoeg achtte omdat twee leden van de tegenpartij, met name de broer van het slachtoffer en een neef, in Duitsland werden gearresteerd, is, gelet op uw verklaringen dat u overal, maar vooral bij het zien van onbekende gezichten schrik heeft, zelfs hier in België (CGVS 1, p. 29; CGVS 2, p. 25) en gelet op uw bewering dat andere leden van de tegenpartij behalve de twee gearresteerde personen uitdrukkelijk verklaard hadden dat zij bloedwraak wensten te nemen (CGVS 1, p. 16), geenszins aannemelijk. Ook in Nederland, waar u tussen april en juli 2013 verbleef, en tijdens uw tweede verblijf in Duitsland, waar u tussen oktober 2013 en april 2015 verbleef, vroeg u geen bescherming aan de plaatselijke autoriteiten. Evenmin deed u dit later in Griekenland waar u vanaf 11 maart 2016 een maand woonde en in Italië, alwaar u voor uw komst naar België zo'n drietal weken verbleef (CGVS 1, 4 en 10). Dat u voor uw komst naar België op geen enkele wijze een vraag tot bescherming richtte aan de autoriteiten van deze verschillende Europese landen (CGVS 1, p. 10) en dat u vanuit Nederland en Duitsland zelfs vrijwillig naar Albanië, waar u naar eigen zeggen in levensgevaar zou verkeren, terugkeerde, staat haaks op de ernst van deze door u beweerde vrees om vermoord te worden door de familie van O.(...) I.(...)." Verzoeker weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt: "U stelde dat de politie na de dood van O.(...) naar uw vader kwam, omdat er een internationaal aanhoudingsbevel tegen u was uitgevaardigd en dat uw vader daarna een aantal processen-verbaal op het politiekantoor moest ondertekenen. Of er hierna nog contacten tussen uw vader en de politie waren, wist u niet (CGVS 3, p. 4-6). U verklaarde in dit verband dat uw vader tijdens zijn contact met de politie bescherming vroeg – u wist dit weliswaar niet zeker – en dat hem werd meegedeeld dat de politie in dergelijke zaken niets kon ondernemen (CGVS 1, p. 15 en 17; CGVS 2, p. 13-14; CGVS 3, p. 5-6). U zag overigens zelf niet in wat de politie in bloedvetes zou kunnen ondernemen en had bitter weinig vertrouwen in de politie, die volgens u corrupt is (CGVS 2, p. 13-14; CGVS 3, p. 4). Uw vaders vraag om bescherming heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. Dat de politie gezegd zou hebben dat ze niets kon ondernemen, is immers in het licht van de beschikbare informatie, die hieronder geciteerd wordt en waaruit blijkt dat de Albanese autoriteiten bij vendetta's optreden, geenszins aannemelijk. Bovendien had u een uiterst gebrekkige kennis betreffende de door de politie ondernomen stappen naar aanleiding van de door u beweerde vraag van uw vader om bescherming. U wist hierover immers niets (CGVS 3, p. 7). Dat u hierover niets wist, ondanks dat van een asielzoeker, zoals aangehaald, verwacht kan worden dat hij zich over de kernelementen van zijn asielrelaas terdege informeert, is een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een reëel risico op vervolging of ernstige schade. Daarnaast blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zelf stappen om bescherming vanwege de Albanese autoriteiten zou hebben gezet, aangezien hierboven reeds vastgesteld werd dat u de beschieting van uw wagen op 1 maart 2016 door L.(...) I.(...) en zijn neef B.(...) en het daarop volgende politiecontact dat u naar aanleiding van deze gebeurtenis had, niet aannemelijk heeft gemaakt. Nochtans dient, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u duidelijk niet gedaan heeft." Verzoeker zijn huidige stelling, in welk verband hij verwijst naar enkele rapporten en artikelen omtrent o.a. bloedwraak en problemen binnen het justitieel en politieel apparaat in Albanië, dat hij vanwege de overheden van zijn land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoeker een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt hij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Daar waar verzoeker poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals naar artikelen en rapporten omtrent o.a. bloedwraak en problemen binnen het justitieel en politieel apparaat in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Zo verzoeker hekelt dat het KB van 3 augustus 2016 Albanië op de lijst van veilige landen geplaatst heeft, en stelt dat de Raad van State al een aantal keren heeft geoordeeld dat Albanië niet mag worden beschouwd als veilig herkomstland, wijst de Raad er op dat hij niet bevoegd is na te gaan of een land al dan niet terecht voorkomt op de lijst met veilige landen. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omlijnde criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

6. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 januari 2018, voert verzoekende partij aan dat de feiten die zij aanhaalt niet worden betwist. Verzoekende partij wijst erop dat zij door de Duitse rechtbank werd vrijgesproken voor het neersteken van O. Voorts stelt zij dat zij in Duitsland geen asiel heeft aangevraagd aangezien zij ervan uit ging dat zij daar veilig was na de vrij spraak. Verzoekende partij benadrukt dat zij slachtoffer is van bloedwraak en haar vader verschillende stappen heeft gezet om te onderhandelen met de familie van O. en de bloedwraak af te wenden. Verzoekende partij legt ook een aanvullende nota neer.

4.2. Door zich louter te beperken tot het volharden in en herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 25 januari 2018 opgenomen grond formuleert, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in voornoemde beschikking opgenomen grond.

Het incident van 19 december 2010 waarbij O.I. werd neergestoken en later overleed aan zijn verwondingen en de vrij spraak van verzoekende partij door een Duitse rechtbank voor haar betrokkenheid bij de dood van O.I., worden inderdaad niet betwist. Verzoekende partij heeft echter niet aangetoond dat zij omwille van voormelde feiten verwikkeld is in een bloedwraak met de familie van O.I. Verzoekende partij heeft immers tal van tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent het schietincident van 1 maart 2016 en heeft ter staving hiervan niet enig begin van bewijs neergelegd. Daarbij komt nog dat verzoekende partij voor haar komst naar België op geen enkele wijze een vraag tot bescherming gericht heeft aan de autoriteiten van verschillende Europese landen waar zij heeft verbleven, meer nog zij is vanuit Nederland en Duitsland zelfs vrijwillig naar Albanië teruggekeerd. Dergelijk gedrag ondermijnt de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees om vermoord te worden door de familie van O.I. De uitleg van verzoekende partij dat zij geen asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland omdat zij ervan uitging dat zij daar veilig was na de vrij spraak biedt hiertoe geen verschoning, temeer uit haar verklaringen blijkt dat de vader van O.I. niet akkoord ging met deze vrij spraak en verzoekende partij zelfs te weten kwam dat de broer van O.I. en een van zijn neven naar Duitsland waren gereisd om haar te vermoorden.

Daarnaast herneemt de Raad dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met de familie I., voor zover geloofwaardig, *quod non*, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten. Het neerleggen van een nieuwsartikel waaruit moet blijken dat een lid van de familie I. een hoog geplaatst procureur is, is niet gesteld in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor de Raad de inhoud ervan niet kan verifiëren. In zoverre deze bewering dan toch kan worden aangenomen, toont verzoekende partij hoe dan ook niet *in concreto* aan dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert louter omwille van het feit dat een lid van de familie I. een hoog geplaatst procureur zou zijn. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekende partij een uiterst gebrekkige kennis heeft betreffende de door de politie ondernomen stappen naar aanleiding van de door haar beweerde vraag van haar vader om bescherming en zij ook de beschieting van haar wagen op 1 maart 2016 en het

daaropvolgende politiecontact dat verzoekende partij naar aanleiding van deze gebeurtenis had, niet aannemelijk heeft gemaakt, allen elementen die door verzoekende partij niet op afdoende wijze worden weerlegd of ontkracht daar zij niet verder komt dan het volharden in en het herhalen van eerder voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS